

σεν οὗτος· σὲ περιμένει· δὲν τὴν βλέπεις;—“Ὁχι· δὲν τὴν βλέπω.—Δὲν εἶνε δυνατόν· δὲν ἀκούεις ποῦ σὲ προσκαλεῖ; Καὶ ταυτοχρόνως ἠκούσθη μίᾳ φωνῇ μυστηριώδους, ἡ ὁποία ἔλεγε: Φίλιππε! “Αφῆσε τὸν θεράποντα ἐλεύθερον καὶ δός του τάλαντον καὶ ἀξίωμα. Ὁ Φίλιππος πεισθεὶς ὅτι τοῦ ὠμίλει ἡ Ἀθηνᾶ, ἐξετέλεσε τὴν παργγελίαν τῆς θεᾶς καὶ ἀντήμειψε τὸν ἔξυπνον θεράποντα, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπλούστατα ἐγκαστρίμυθος!

Ἀλλ’ ὁ βαθμὸς τῆς τρυφηλότητος εἰς τὸν ὁποῖον ἔφθασαν οἱ Ἀσianoὶ λαοί, προπάντων Βασιλεῖς τινες, εἶνε ἀληθῶς ἀσύλληπτος διὰ τὴν ὑπερβολὴν αὐτοῦ. Εἶνε γνωστὴ περίπου ἐκ τῆς γραφῆς ἡ τρυφή, εἰς τὴν ὁποίαν περιέπιπεν ἐκάστοτε τὸ Ἑβραϊκὸν ἔθνος, τῆς ὁποίας τὴν εἰκόνα παρέχει καὶ ἡ πολυ-

τέλεια καὶ χλιδῆ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔζησαν οἱ Βασιλεῖς του. Ὁ Δαυὶδ καὶ κατ’ ἐξοχὴν ὁ Σολομὼν ὑπερέβησαν πάντας εἰς τὴν τρυφήν. Καὶ ἐπηκολούθησαν κατόπιν τὰ βδελυρὰ ὄργια τῶν Ἡρωδῶν, ἀπήχησις τῶν ὀργίων, τὰ ὁποῖα ἐτελοῦντο ἐν Ρώμῃ.

Ἐν τούτοις, μεθ’ ὅλην τὴν περιδλεπτον θέσιν τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἡ ἱστορία εἰς τοὺς ἀνωτέρω λαοὺς καὶ ἄτομα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔφερον τὸν λόγον, ἡ αὐτὴ ἱστορία ἐπιφυλάσσει καὶ ἰδιαιτέρας τινὰς σελίδας διὰ δύο λαοὺς, καὶ διὰ δύο μεγάλας καὶ περιβοήτους βασιλικὰς φυσιογνωμίας: τοὺς Πέρσας καὶ Βαβυλωνίους, καὶ τοὺς βασιλεῖς Νινύων καὶ Σαρδανάπαλον.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

★ Θ Ρ Υ Ψ Α Λ Α ★

Η ΣΚΛΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις ἐλευθέρωσε τὸ πνεῦμα, καὶ ὁ Ἀμερικανικὸς πόλεμος τὸ σῶμα. Ἀλλὰ ποῖος πόλεμος θὰ ἐλευθερώσῃ τὰς αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου;

Τί χρεωστῶ πρῶτ-πρῶτὸ νὰ ἀκούω εἰς τὸν δρόμον τὴν αἰωνίαν Νέαν Γυναῖκα, ἢ κανένα παμπάλαιον βάλς: μὲ ἔρωτῇ ἡ Πολιτεία ἂν ἔχω διάθεσιν νὰ χορεύσω ἔστω καὶ ψυχικῶς; καὶ εἶνε δυνατόν νὰ βουλῶσω τὰ αὐτιά μου, διὰ νὰ μὴ ἀκούω καὶ ὅ,τι πρέπει νὰ ἀκούσω, ἢ νὰ τὰ βουλῶνω καὶ νὰ τὰ ξεβουλῶνω καὶ νὰ μὲ πάρουν στὸ χέρι;... Τί χρεωστῶ νὰ βλέπω καθ’ ὁδὸν τὰ ἀπδέστερα τῶν θεαμάτων καὶ τὰ ἀπεχθέστερα τῶν ἀνθρωπίνων ὑποδειγμάτων μετὰ τῶν ποικίλων ἐλαττωμάτων καὶ παθῶν αὐτῶν; ἢ νὰ μοῦ παρουσιάζεται ἑξαφνα ἓνα μισοκοιμένο χέρι σὰν σαλάμι, σὺννοδευόμενον καὶ μὲ φωνὴν, ποῦ νὰ μοῦ ὑπενθυμίζῃ ὅτι ἔχω νεκρούς, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν γνώμην του δὲν ἐσυγχωρήθησαν ἀπὸ τὸν Θεόν;... Θὰ μοῦ πῇτε κλεῖδε τὰ μάτια σου. Ἀλλὰ πῶς θὰ περιπατήσω τότε, εἶνε δὲ δυνατόν νὰ τὰ ἀνοίγω καὶ νὰ τὰ κλείνω ὁλοένα; καὶ ἂν κατὰ τὴν στιγμὴν ποῦ τὰ κλείσω περάσῃ κἀτι, διὰ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τὰ ἔχω τέσσερα;

Τί χρεωστῶ νὰ ὁσφραίνωμαι ὅλα τὰ ἀρώματα τῶν ὁδῶν, καταλλήλως ἐκπεμπόμενα ἀπὸ τὰ στόμα τῶν ὑπονόμων; Νὰ βουλῶσω τὴν μύτη μου νὰ σκάσω;...

Ἡ γεῦσις ἔχει τινὰς ἐλευθερίας, ἀλλ’ ὄχι ἀπολύτως· διὰ νὰ γνωρίσῃς π. χ. ἂν ἓνα πρῶγμα εἶνε ὠραῖον—διὰ σὲ ἐννοεῖται—πρέπει νὰ τὸ δοκιμάσῃς πρῶτα· ἐὰν δὲ πεινᾷς, τότε σοῦ φαίνεται ὅλα ὠραῖα, καὶ ὕστερα τὰ πληρῶνεις πολὺ ἀόχημα εἰς τὸν φαρμακοποιόν.

Ὅταν ἐσκεπτόμην αὐτά, εἶπα μέσα μου: Τοῦλάχιστον μία αἰσθησις, ἡ ἀφῆ, μᾶς μένει ἐλευθέρη. Ἀλλοίμονον! Δὲν εἶχα τελειώσει τὴν σκέψιν καὶ ἓνα ἄθλιον ἰδρωμένον χοντρόχερο ἐπέμνε διὰ χειραψίας νὰ ἐκδηλώσω τὴν φιλίαν μου. Ἀφ’ οὗ ἐπέμνε τόσον, τὴν ἐξεδήλωσα, μουρμουρίζων μέσα μου: «Τετέλεσται! οὔτε ἡ ἀφῆ δὲν μᾶς μένει ἐλευθέρη!».

Η Σ Φ Α Γ Η

ΚΛΕΨΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τρία πουλάκια κάθονταν ἀπάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη.

Τὸ ἓνα, τὸ μωροφότερο, βλέπει τὸ νιὸ καὶ λέει·

— “Ὡρα καλὴ, λεβέντη μου!—Πουλί, καλὴ σου μέρα!

— Πές μου ὡμορφονιέ, σταμάτησε καὶ πές μου ποῦ

[πηγαίνει;

— Θέλω νὰ βρῶ τὴν κόρη μου, τὴν πολυαγαπημένη,

Θέλω νὰ βρῶ τὴν κόρη μου γιὰ νὰ τὴν φιλήσω.

Χρόνια πολλὰ περάσανε ἀφ’ οὗτου δὲν τὴν εἶδα.

Τῆς ἐξεντεῖας τὰ βάσανα, τῆς ἐρημίας τὰ πάθη

Δοκίμασα, καὶ δὲ μπορῶ νὰ στέκω πλεῖα μονάχος·

Γιὰ τοῦτο πάλιν ἔρχομαι νὰ ξαναθῶ τὴ νύφη

Καὶ τοὺς λοιποὺς τοὺς γέροντας κι’ ὅλη τὴ συντρο-

[φία μου.

— Δυστυχισμένη φίλε μου! ἀκόμ’ ἐοῦ δὲν ξέρεις

Τί ἔγιναν οἱ οὐντροφοί, τί ἔγινεν ἡ κόρη.

Οἱ Τοῦρκοι τοὺς ἐσκώτισαν, τοὺς ἔφαξαν μιὰ νύχτα,

Πρῶτα τὸν Γεροφίλιπο κι’ ἔπειτα τὴν μητέρα,

Τοὺς ἀδελφούς σου ὕστερα κι’ ὅλους τοὺς ἀνδρεῖω-

[μένους.

Τὰ δύο κορίτσια τᾶφεραν μαζί μὲ τοὺς δικούς τους,

Καὶ ἰώρα εἶνε Χανούμισσες στὴ Πόλι, σὲ χαρέμι.

Τὰ σπῖτια μείναν ἔρημα, δὲν φαίνεται κανένας.

Δὲν εἶνε πλέον ἄνοιξι, χειμῶνας εἶνε μαῦρος.

Τότες χλωμάζει, οὐσσωμο τρέμει τὸ πολληκάρι,

Τὸ σῶμα γέρνει ἄξαφνα καὶ πέφτει πεθαμμένος.

F. DE SIMONE BROUWER

Σ. Π. Τὸ ὠραῖον αὐτὸ τραγοῦδι ἐγράφη, κατὰ τὸ ὕψος τῶν Δημοτικῶν ἀσμάτων, ὑπὸ τοῦ ἐγκρίτου ἐν Νεαπόλει φιλέλληνης καὶ Ἑλληνιστοῦ κ. Μπροῦβερ. Ἡ στιχογραφία διατηρεῖ ὅλον τὸ θέλημα τῆς λαϊκῆς ἐπὶ Τευρκοκρατίας μουσῆς. Ἡ «Πινυκοθήκη» εὐχαριστεῖ τὸν κ. Μπροῦβερ διὰ τὴν τόσον ἐνδιαφέρουσαν συνεργασίαν του, ἥτις ἀποδεικνύει ἅμα μίαν ἐνθερμον πρὸς τὴν πατρίδα μας ἀγάπην.

